

פרק 65

שקרים מדבקים

הרמיוני גריינג'ר קראה פעם איפשהו, שאחד מהדברים שחשוב לעשות כדי להישאר רזה הוא לשים לב לאוכל שהיא אוכלת, לשים לב שהיא אוכלת אותו, כדי שתהיה מרוצה מהארוחה. הבוקר היא הכינה לעצמה טוסט, ושמה חמאה על הטוסט, וקינמון על החמאה, וזה אמור היה להיות מספיק כדי לגרום לה להבחין, הפעם, בטוב שנמצא לפניה...

בלי להבחין בקינמון או בחמאה, ובכלל מבלי להבחין באוכל שאכלה, הרמיוני בלעה פיסת טוסט נוספת ושאלה, "אתה יכול לנסות להסביר את זה שוב? אני עדיין מבולבלת לגמרי."

"זה די ברור, אם את חושבת כמו סלית'רין מהצד המואר," אמר הילד שכל שאר בית הספר, למעט שניהם, האמין כעת שהינו אהבת האמת שלה. כפו של הארי פוטר עירבבה מבלי משים את דגני הבוקר שלו; הוא לא אכל הרבה כפות מהם הבוקר, למיטב ראייתה של הרמיוני. "כל דבר טוב בעולם הזה מביא לכדי קיום את האופוזיציה שלו. עופות-חול אינם יוצאים מן הכלל."

הרמיוני אכלה ביס נוסף מהטוסט עם החמאה והקינמון מבלי משים ושאלה, "איך מישהו יכול שלא להבין שפוקס חושב שאתה אדם מספיק טוב כדי לעמוד על הכתף שלך? הוא לא יעשה את זה עם קוסם אופל! הוא פשוט לא!"

והיא לא צעקה לאף אחד שפוקס נגע בכתף שלה, משום שידעה שאין לעשות זאת – אם עוף-חול נגע בך, אתה לא אמור להתרברב, לא לשם כך נועדו עופות-חול.

אבל היא ממש קיוותה שזה ימחץ את השמועות שהארי פוטר הופך למושע ושהרמיוני גריינג'ר הולכת בעקבותיו.

וזה לא.

והיא באמת לא הבינה למה לא.

הארי אכל כף נוספת מדגני הבוקר שלו, עיניו מרוחקות כעת, לא פוגשות בשלה. "חשבי על זה כך: את מבריזה מבית ספר יום אחד, ואת משקרת ואומרת למורה שלך שהיית חולה. המורה אומרת לך להביא פתק מהרופא, אז את מזייפת פתק. המורה אומרת שהיא עומדת להתקשר לרופא, אז את חייבת לתת לה מספר מזויף של רופא, ולשכנע חבר שיעמיד פנים שהוא הרופא כשהיא מתקשרת –"

"אתה עשית מה?"

הארי הרים את מבטו מדגני הבוקר שלו וחיך כעת. "אני לא אומר שבאמת עשיתי זאת, הרמיוני... ואז ירדו עיניו בחדות לדגני הבוקר שלו. "לא. זו רק דוגמה. שקרים מתפשטים, זה מה שאני אומר. את חייבת לספר עוד שקר כדי להסתיר אותם, לשקר בנוגע לכל עובדה שקשורה לשקר הראשון. ואם את ממשיכה לשקר, וממשיכה לנסות להסתיר זאת, במקדם או במאוחר תיאלצי לשקר בנוגע לחוקי המחשבה הכלליים. נגיד, מישהו מוכר לך איזו תרופה אלטרנטיבית שלא עובדת, וכל ניסוי סמיות-כפולה יאשר שהיא לא עובדת. אז אם מישהו רוצה להמשיך להגן על השקר, הוא חייב לגרום לך לא להאמין בשיטה המדעית. נגיד, הוא יאמר שהשיטה המדעית היא רק לתרופות מדעיות, לא לתרופות אלטרנטיביות מדהימות כמו שלהם. או שאדם טוב וצדיק צריך להאמין חזק ככל שהוא יכול, לא משנה מה אומרות הראיות. או שאין כזה דבר אמת ואין כזה דבר מציאות

אובייקטיבית. הרבה חוכמה נפוצה כזו היא לא סתם *שגויה*, היא אנטי-אפיסטמולוגיה, היא שגויה בצורה מערכתית. לכל כלל של רציונליות שאומר לך איך למצוא את האמת, יש מישהו שם בחוץ שצריך שתאמיני בדבר ההפוך. ספרי שקר פעם אחת, ולעד תהיה האמת האויבת שלך; ויש הרבה אנשים שם בחוץ שמספרים שקרים – "קולו של הארי נקטע."

"איך זה קשור לפוקס?" היא שאלה.

הארי הוציא את כפו מהדגנים והצביע לעבר שולחן המורים. "למנהל יש עוף-חול, נכון? והוא הכושף הראשי של הקסמהדרין, נכון? אז יש לו יריבים פוליטיים כמו לוציוס. עכשיו, נראה לך שהאופוזיציה פשוט תשכב על הרצפה ותיכנע, רק משום שלדמבלדור יש עוף-חול ולהם אין? את חושבת שהם אפילו יודו שפוקס הוא ראייה שדמבלדור הוא אדם טוב? כמובן שלא. הם חייבים להמציא משהו שעושה את פוקס... לא חשוב. נגיד, שעופות-חול עוקבים רק אחרי אנשים שמסתערים על כל מי שהם חושבים שהוא מרושע, אז זה שיש לך עוף-חול בסך הכל אומר שאתה אידיוט או פנאט מסוכן. או, שעופות-חול עוקבים רק אחרי אנשים שהם גריפינדורים טהורים, כל כך גריפינדורים עד שאין להם את המעלות של כל הבתים האחרים. או שזה בסך הכל מעיד עד כמה אומץ חיה קסומה חושבת שיש לך, ותו לא, ולא יהיה הוגן לשפוט פוליטיקאים על סמך זה. הם חייבים לומר משהו כדי לסתור את עוף-החול. אני מתערב איתך שלוציוס אפילו לא היה צריך להמציא משהו חדש. אני מתערב איתך שהכל כבר נאמר לפני מאות שנים, מאז הפעם הראשונה שלמישהו היה עוף-חול על כתפו, ומישהו אחר לא רצה שאנשים יתחשבו בזה כראיה. אני מתערב איתך שעד שפוקס הגיע כבר הייתה זו חוכמה נפוצה, זה היה נראה מזרז לקחת בחשבון את מי עוף-חול אהב או לא אהב. זה יהיה כמו עיתון מוגלגי שבוחן מועמדים פוליטיים כדי לדרג את מידת האוריינות המדעית שלהם. לכל כוח של טוב שקיים ביקום, קיים מישהו שירוויח מכך שאנשים לא יתחשבו בו, או מלכלוא אותו בקופסה קטנה כך שלא יוכל להשפיע עליהם."

"אבל –" אמרה הרמיוני. "אוקיי, אני מבינה למה לוציוס מאלפוי לא ירצה שאף אחד יחשוב שפוקס משנה, אבל למה כל מי שהוא לא מהרעים מאמין לזה?"

הארי פוטר משך קלות בכתפיו. כפו חזרה אל דגני הבוקר והמשיכה לערבב בלי הפסקה. "למה ציניות מכל סוג קוסמת לאנשים? משום שהיא נראית כמו סימן של בגרות, של תחכום, כאילו כבר ראית הכל ואת יודעת יותר טוב מזה. או משום שלהוריד משהו למטה מרגיש כמו להעלות את עצמך. או שאין להם עוף-חול בעצמם, אז האינסטינקט הפוליטי שלהם אומר להם שאין שום יתרון בלומר דברים נחמדים על עופות-חול. או משום שלהיות ציני מרגיש כמו לדעת אמת סודית שאנשים רגילים לא יודעים..." הארי פוטר הביט לעבר שולחן המורים, וקולו נחלש כמעט ללחישה. "אני חושב שאולי שם הוא טועה – הוא ציני בקשר לכל דבר פרט לציניות עצמה."

מבלי לחשוב, הרמיוני הביטה לעבר שולחן המורים בעצמה, אבל כיסאו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עדיין היה ריק, כמו שהיה ביום שני ושלישי; וסגנית המנהל הכריזה לפני כן שהשיעורים של פרופסור קווירל שהיו אמורים להתקיים היום בוטלו.

אחר כך, כשהארי אכל כמה ביסים של טארט דבשה ואז עזב את השולחן, הרמיוני הביטה באנתוני ובפדמה, שלמרבה הנוחות אכלו בקרבת מקום אבל בהחלט לא צותתו או משהו.

אנתוני ופדמה הביטו בה בחזרה.

פדמה אמרה בהיסוס, "זו רק אני, או שהארי פוטר התחיל לדבר כמו ספר מורכב יותר בימים האחרונים? כלומר, לא הקשבתי לו הרבה זמן –"

"זו לא רק את, " אמר אנתוני.

הרמיזני לא אמרה דבר, אבל היא נעשתה מודאגת יותר ויותר. יהיה מה שהיה הדבר שקרה להארי ביום של עוף-החול, זה שינה אותו; היה בו משהו חדש כעת. לא קר, אבל קשה. לפעמים היא תפסה אותו מביט מחוץ לחלון אל שום דבר נראה, מבט של נחישות קודרת על פניו. בשיעור תורת-הצמחים ביום שני, מלכודת אש נוגה יצאה משליטה; והארי פשוט דחף את טרי מחוץ לדרכו של כדור האש בזמן שפרופסור ספראוט צעקה לחש הקפאת-להבות; וכשהארי קם מהרצפה הוא פשוט חזר למקומו כאילו שום דבר מעניין לא קרה. וכשלשם שינוי היא קיבלה ציון גבוה יותר ממנו במבחן בשינוי-צורה, מאוחר יותר באותו יום שני, הארי חיך לעברה כאילו בברכה, במקום לחרוק בשינוי; וזה... הפריע לה מאוד.

היא הרגישה שהארי...

...הולך ומתרחק ממנה...

"הוא נראה הרבה יותר מבוגר לפתע, " אמר אנתוני. "לא כמו מבוגר אמיתי, אני לא יכול לדמיין את הארי בתור מבוגר, אבל זה כאילו הוא הפך לפתע לגרסת השנה הרביעית של... מה שהוא."

"טוב, " אמרה פדמה. היא טבלה באלגנטיות את הסקון בטעם השוקולד שלה בציפוי בטעם סקון. "אני חושבת שמוטב שדקון ואור-שמש ישתפו פעולה בקרב הבא או שמר הארי פוטר ירסק אותנו. שיתפנו פעולה בפעם שעברה, ואפילו אז כאוס כמעט ניצחו - "

"כן, " אמר אנתוני. "את צודקת, העלמה פאטיל. אמרי לגנרל דקון שאנחנו רוצים להיפגש איתכם - "

"לא!" אמרה הרמיזני. "אנחנו לא אמורים להיות חייבים לשתף פעולה נגד פוטר רק כדי שיהיה לנו סיכוי. זה לא הגיוני, במיוחד עכשיו כשאף אחד כבר לא יכול להשתמש בדברים מוגלגיים. עדיין יש עשרים וארבעה חיילים בכל צבא."

הן לפדמה הן לאנתוני לא היה דבר לומר על כך.

טוק-טוק, טוק-טוק.

"היבנס, מר פוטר, " היא אמרה.

הדלת נפתחה בחריקה והארי פוטר נכנס מבעד לפתח תא משרדה; הוא סגר מאחוריו את הדלת ביד אחת והתיישב ללא מילים על הכיסא המרופד שניצב כעת לפני שולחנה. היא יצרה בשינוי-צורה את הכיסא הזה לעיתים קרובות כל כך עד שלפעמים הוא השתנה כדי לשקף את מצב רוחה, בלי שום תנועת שרביט או מילת לחש או אפילו כוונה מודעת. ברגע זה, הכיסא היה מרופד בכריות עמוקות, כך שכשהארי התיישב הוא שקע בו, כאילו הכיסא חיבק אותו.

לא נראה שהארי שם לב. הילד היה מוקף באווירת נחישות שקטה; עיניו ננעלו על שלה, והוא לא הרפה לרגע קל. "קראת לי?" שאל הילד.

"אכן, " אמרה פרופסור מקגונגל. "יש לי שתי חדשות טובות בשבילך, מר פוטר. ראשית - האם יצא לך להיפגש עם מר רובאוס האגריד? שומר הקרקעות? הוא היה ידיד וותיק של הוריק."

הארי היסס. ואז, "מר האגריד דיבר איתי קצת אחרי שהגעתי לפה," אמר הארי. "אני חושב שהיה זה ביום שלישי של השבוע הראשון של הלימודים. עם זאת, הוא לא אמר שהכיר את הוריי. באותו הזמן פשוט חשבתי שהוא רוצה להציג את עצמו בפני הילד-שנשאר-בחיים... האם הייתה לו איזו אג'נדה נסתרת? הוא לא נראה מהטיפוס הזה..."

"אה..." היא אמרה. לקח לה רגע לאסוף את מחשבותיה. "זה סיפור ארוך, מר פוטר, אבל מר האגריד הואשם על לא עוול בכפו ברצח תלמידה לפני חמישה עשורים. שרביטו של מר האגריד נשבר והוא סולק. לאחר מכן, כשפרופסור דמבלדור נעשה מנהל, הוא נתן למר האגריד תפקיד פה בתור שומר הקרקעות והמפתחות."

עיניו של הארי הביטו בה בדריכות. "אמרת שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שתלמיד מת בהוגוורטס, ושאת בטוחה שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שמישהו שמע את ההודעה הסודית של מצנפת המיון."

היא הרגישה צמרמורת קלה - לא בטוח שאפילו המנהל או סוורוס היו עושים את הקישור בכזו מהירות - ואמרה, "כן, מר פוטר. מישהו פתח את חדר הסודות, אבל לא האמינו בכך בזמנו, ומר האגריד הואשם במוות שנגרם בעקבות זאת. עם זאת, המנהל איתר את הלחש הנוסף על מצנפת המיון והראה אותו לפאנל מיוחד של הקסמהדריין. כתוצאה מכך, גזר הדין של מר האגריד בוטל - ממש הבוקר, למעשה - ויורשה לו לרכוש שרביט חדש." היא היססה. "טרם... אמרנו למר האגריד על כך, מר פוטר. המתנו עד שהעניין יסתיים, כדי לא לטעת בו תקוות שווא לאחר זמן כה רב. מר פוטר... תהינו האם אנחנו יכולים לומר למר האגריד שאתה היית זה שעזר לו...?"

היא ראתה את המבט השוקל בעיניו -

"אני זוכרת את מר האגריד מחזיק אותך בתור תינוק," היא אמרה. "אני חושבת שהוא ישמח לדעת."

עם זאת, היא יכלה לראות על פניו של הארי את הרגע שבו החליט שרובאוס לא יועיל לו.

הארי הניד בראשו. "גרוע מספיק שמישהו עשוי להסיק שישנו לחשן בשכבה החדשה של התלמידים," אמר הארי. "אני חושב שיהיה נכון יותר לשמור על כל זה בסוד ככל האפשר."

היא נזכרה בג'יימס וילי, שמעולם לא היססו להיענות לידידות שהאדם העצום וטוב-הלב הציע להם, על אף שג'יימס היה הצאצא של בית עשיר ושלילי הייתה אמנית לחשים בהתהוות, ורובאוס היה בסך הכל חצי-ענק ששרביטו נשבר...

"משום שאתה לא מצפה שהוא יהיה מועיל, מר פוטר?"

השתררה שתיקה. היא לא התכוונה לומר זאת בקול רם.

עצבות חצתה את פניו של הארי. "סביר להניח," אמר הארי בשקט. "אבל אני לא חושב שהוא ואני נסתדר, את לא חושבת?"

משהו היה תקוע בגרונה.

"אם כבר מדברים על להשתמש באנשים," אמר הארי. "נראה שאני עומד להיות מושלך למלחמה עם אדון אופל מתישהו בזמן הקרוב. אז אם אני כבר במשרד שלך, הייתי רוצה לבקש שמחזור השינה שלי יוארך לשלושים שעות ביום. נוויל לונגבוטום רוצה להתאמן בדו-קרב, יש הפלפאף מבוגר שהציע ללמד אותו, והם הזמינו אותי להצטרף. בנוסף יש עוד כמה דברים שאני רוצה ללמוד - ואם את או המנהל חושבים שיש משהו שכדאי

שאלמד במיוחד, כדי להפוך לקוסם רב עוצמה כשאגדל, בבקשה אימרו לי. בבקשה הנחי את מדאם פומפרי לתת לי את השיקוי הדרוש, או מה שזה לא יהיה שהיא צריכה לעשות –

”מר פוטר!”

עיניו של הארי הביטו ישירות בשלה. ”כן, מינרווה? אני יודע שזה לא רעיון שלך, אבל הייתי רוצה לשרוד את השימוש שהמנהל עושה בי. בבקשה אל תהווי מכשול לכך.”

זה כמעט שבר אותה. ”הארי, היא לחשה בקול חשוף, ”ילדים לא אמורים לחשוב כך!”

”את צודקת, הם לא אמורים,” אמר הארי. ”עם זאת, הרבה ילדים נאלצים להתבגר מוקדם מדי, לא רק אני; ורוב הילדים הללו היו מתחלפים איתי תוך חמש שניות. אני לא עומד לרחם על עצמי, פרופסור מקגונגל, לא כשיש אנשים שם בחוץ בצרה אמיתית ואני לא אחד מהם.”

היא בלעה את רוקה בחוזקה ואמרה, ”מר פוטר, בשלושים שעות ביום, אתה – תתבגר, תזדקן מהר יותר –” כמו אלבוס.

”ובשנה חמישית אהיה בערך באותו גיל פיזיולוגי כמו הרמיוני,” אמר הארי. ”זה לא נשמע כזה נורא.” חיוך סרקסטי היה כעת על שפתיו של הארי. ”בכנות, בטח הייתי רוצה את זה גם אם לא היה אדון אופל. קוסמים חיים לא מעט, וקוסמים או מוגלגים בטח יאריכו את זה עוד במאה הקרובה. אין שום סיבה לא לדחוף כמה שיותר שעות ליום שאני יכול. יש לי דברים שאני מתכנן לעשות, ומוטב שייעשו במהרה.”

השתררה שתיקה ארוכה.

”בסדר,” אמרה מינרווה. זה בקע כמעט בלחשה. ”בסדר, מר פוטר, אשאל את המנהל, ואם הוא יסכים, זה ייעשה.”

עיניו של הארי הצטמצמו לרגע. ”אני מבין. אם כך, אנא הזכירי למנהל שגודריק גריפינדור, במילותיו האחרונות, אמר שאם היה זה הדבר הנכון בשבילו לעשות, אז לא לא יאמר לאיש לבחור שלא נכונה, אפילו לא לתלמיד הצעיר ביותר בהוגוורטס.”

והיא ידעה בתחושה של ריקנות שכל סיכוי שהיה שאלבוס יעצור את זה, יעצור משהו מזה, נעלם כרגע ללא כלום. זה היה מה שאלבוס אמר לה כשמחתה שקמרון אדווארד צעיר מדי, ואז כשמחתה שפיטר פוונסי צעיר מדי, עד שבסופו של דבר ויתרה על המחאה. ”מי אמר לך זאת, מר פוטר?” לא אלבוס – בוודאי אלבוס לעולם לא היה אומר זאת לאף תלמיד –

”קראתי לא מעט לאחרונה,” אמר הארי. גופו החל לקום מהכיסא העוטר, ואז נעצר. ”האם אני מעז לשאול על החדשות הטובות הנוספות?”

”או, היא אמרה. ”אה – פרופסור קווירל התעורר ואמר שמותר לך –”

המרפאה של הוגוורטס הייתה חלל פתוח ומואר, אור שמש נכנס מארבעה כיוונים על אף שנראה שניצבה במרכז הטירה. מיטות לבנות התפרשו בשורות ארוכות, רק שלוש מהן מאוכלסות כרגע. ילד מבוגר וילדה מבוגרת ניצבו זה מול זה, חסרי תנועה ועיניהם עצומות, חסרי הכרה וכבולים בקסם כנראה בעוד לחש מרפא או שיקוי אירגן מחדש את גופם בדרכים לא נעימות; והדייר השלישי הסתיר את מיטתו בווליון, וכנראה שמוטב שכך. מדאם פומפרי דחפה אותו קדימה בחוזקה ואמרה לו לא לבהות, והארי נאלץ להזכיר לעצמו בחדות

שאנשים מסוימים עדיין לא ידעו מי הוא הילד-שנשאר-בחיים. זה, או שזהותה של מדאם פומפרי הייתה קשורה לשלטון המוחלט שלה במרפאה שלה, וכולי, שיהיה.

מאחורי שורות המיטות היו חמש דלתות, שהובילו לחדרים פרטיים עבור מטופלים שיישארו לימים ולא לשעות, אבל שמצבם לא חייב העברה לקדוש מנגו.

נטול חלונות, נטול שמיים, נטול מאורות למעט לפיד חסר עשן יחיד באחד מקירות האבן המוצקים; זה היה החדר מאחורי הדלת האמצעית. הארי תהה האם מורים יכולים לבקש מטירת הוגוורטס לשנות את עצמה; או שמא למרפאה תמיד היה חדר כזה פנוי, לאנשים שלא נהנים מאור.

במרכז החדר, בין שתי שידות שנראו כאילו גולפו מאותו שיש אפור כמו הקירות, נחה מיטת בית חולים לבנה, שנראתה כתמתמה קלות באור הלפיד נטול העשן; ובתוך המיטה הזו, סדין לבן מכסה את רגליו ולבוש בחלוק בית חולים, ישב פרופסור קווירל, גבו נשען כנגד ראש המיטה.

היה משהו מבהיל בלראות את פרופסור קווירל באחת המיטות של מדאם פומפרי, אפילו אם המורה להתגוננות נראה ללא פגע. אפילו שידע שפרופסור קווירל אירגן את תבוסתו לכאורה מידי של סוורוס, כדי לתת לעצמו תירוץ להחזיר את כוחו שאבד באזקבאן. הארי מעולם לא באמת ראה מישהו מת במיטת בית חולים, אבל הוא ראה יותר מדי סרטים. היה זה רמז לתמותה, והמורה להתגוננות לא אמור להיות בן תמותה.

מדאם פומפרי אמרה להארי שאסור לו בשום אופן להציק למטופל שלה.

הארי אמר, "אני מבין, שטכנית לא אמר שום דבר בנוגע לציות.

המרפאה הזקנה וחמורת הסבר פנתה אז, והחלה לומר לפרופסור קווירל שבשום פנים ואופן אסור לו לאמץ את עצמו או... להתרגש...

קולה של מדאם פומפרי דעך, היא הסתובבה במהירות, ויצאה מהחדר.

"לא רע," הארי ציין לאחר שהדלת נסגרה מאחורי הגבירה הרפואית הנמלטת. "אני חייב ללמוד איך לעשות את זה מתישהו."

פרופסור קווירל חיך חיוך נטול כל הומור, ואמר, קולו נשמע יבש הרבה יותר מרמת היובש הרגילה שלו, "תודה לך על הביקורת האמנותית שלך, מר פוטר."

הארי הביט לתוך העיניים הכחולות הבהירות, וחשב שפרופסור קווירל נראה...

...זקן יותר.

זה היה מרומז, ייתכן שהיה זה רק הדמיון של הארי, ייתכן שהייתה זו התאורה הגרועה. אבל ייתכן שהשיער מעל מצחו של פרופסור קווירל נסוג מעט, ייתכן שמה שנותר הידלדל ונעשה אפור יותר, התקדמות של הקירחות שהייתה כבר גלויה בעורפו. ייתכן שהפנים נעשו שקועות מעט.

העיניים הכחולות הבהירות נותרו חדות ומרוכזות.

"אני שמח," אמר הארי, "לראות אותך במה שנראה כמו בריאות טובה."

"מראית עיניים יכולה להטעות, כמובן," אמר פרופסור קווירל. הוא הניע את אצבעותיו, וכשידו סיימה את התנועה הוא החזיק בשרביטו. "היית מאמין שהאישה הזו חושבת שהיא החרימה לי אותו?"

שישה לחשים אמר אז המורה להתגוננות מפני כוחות האופל; שישה מהשלושים בהם השתמש כדי לשמור על השיחות החשובות שלהם בחדר של מרי.

הארי הרים את גבותיו בתהיה קלה.

"זה כל מה שאני יכול לעשות כרגע," אמר המורה להתגוננות. "אני מצפה שזה יספיק. עם זאת, ישנה אימרה: אם אינך רוצה שדבר מה יישמע, אל תאמר זאת. ראה זאת כאילו היא תקפה במלוא מובנה. נאמר לי שרצית לראות אותי?"

"כן," אמר הארי. הוא היסס, אסף את מחשבותיו. "האם המנהל, או מישהו, אמר לך שאנחנו לא יכולים יותר ללכת לארוחת צהריים?"

"משהו בסגנון הזה," אמר המורה להתגוננות. בלי לשנות את הבעתו, "כמובן שהצטרתי מאוד לשמוע זאת."

"זה יותר קיצוני מזה, למעשה," אמר הארי. "אני מוגבל לטירת הוגוורטס ולשטחיה לצמיתות. אני לא יכול לעזוב בלי משמר וסיבה טובה. אני לא חוזר הביתה בקיץ, ואולי לעולם לא. קיוויתי... לדבר איתך על כך, למעשה."

השתררה שתיקה.

המורה להתגוננות נשף, כמו אנחה קצרה, ואמר, "ניאלץ להסתמך על העובדה הידועה שסגנית המנהל תרצח באופן אישי את כל מי שידווח עליי. מר פוטר, בכוונתי לוודא שהשיחה הזו לא תתבדר כדי שנסיימה במהרה, האם זה מובן?"

הארי הנהן, ואז -

באורו של הלפיד הבודד, שגונו נטה לכיוון הקצה האדום של הספקטרום הנראה, קשקשיו הירוקים של הנחש לא החזירו הרבה אור, והדוגמה הכחולה והלבנה שלו החזירה לא הרבה יותר. הנחש נראה אפל באור הזה. העיניים, שנראו כמו בורות אפורים לפני כן, החזירו כעת את אור הלפיד, ונראו בהירות יותר משאר הנחש.

"אז," לחשש היצור הארסי. "מה רצית לומר?"

והארי לחשש, "אדון בית סספר חושש ששאדון קודם ששל איששה הוא זה ששגנב אותה מכלא."

הארי חשב על כך הפעם, בזהירות, לפני שהחליט שיגלה לפרופסור קווירל רק שהמנהל האמין בכך; ולא יאמר דבר על הנבואה שהובילה את וולדמורט אל הוריו של הארי, ולא שהמנהל מקים מחדש את מסדר עוף-החול... היה זה סיכון, סיכון משמעותי, אבל הארי נזקק לבן-ברית בזה.

"הוא מאמין ששזה עוד בחיים?" אמר לבסוף הנחש. הלשון המפוצלת נעה במהירות מצד לצד, צחוק נחשי אירוני. "איכששהו אני לא מופתע."

"כן," לחשש הארי ביובש, "מששעששע מאוד, אני מששוכנע. אלא ששעכששיו אני תקוע בהוגוורטס לשששש הששנים הבאות, בששביל ביטחון! החלטתי ששאכן אחפשש כוח; וכליאה לא עוזרת בזה. חייב לששכנע את אדון בית סספר ששאדון אופל עוד לא התעורר, ששברחה הייתה עבודה ששל כוח אחר -"

שוב התנועה המהירה של לשון הנחש; הצחוק הנחשי היה חזק יותר ויבש יותר הפעם. "ששטות ששל טירון."
"ססליחה?" לחשש הארי.

"אתה רואה טעות, חוששב לבטל, להחזיר זמן להתחלה. אבל אפילו עם ששעון חול לא ניתן לבטל זמן. חייב לנוע קדימה במקום זאת. אתה חוששב לששכנע אחרים ששהם טועים. הרבה יותר קל לששכנע אותם ששהם צודקים. אז חששוב על כך, ילד: איזה התרחשויות חדשה תגרום לאדון בית סספר להחליט ששאתה ששוב בטוח, ובאותו זמן תקדם את המטרות שלך?"

הארי בהה בנחש, מבולבל. תודעתו ניסתה להבין ולפתור את החידה -

"זה לא ברור?" לחשש הנחש. פעם נוספת הלשון נעה בצחוק אירוני. "כדי לששחרר את עצמך, כדי להששיג כוח בבריטניה, אתה חייב להיראות מביסס את אדון האופל."

באור האדום-כתום המרצד של הפלפיד, נחש ירוק נע מצד לצד על המיטה הלבנה, בעוד הילד הביט לתוך הגחלים שהיו עיניו.

"אז", אמר הארי לבסוף. "הבה נבהיר מה מוצע. אתה מציע ששנמצא מתחזה ששיתחזה לאדון האופל."

"מששהו כזה. איששה ששהצלנו תששתף פעולה, יהיה מששכנע ביותר כששתיראה לצידו." הנעת לשון אירונית נוספת. "אתה נחטף מהוגוורטסס למקום ציבורי, הרבה עדים, לחששי הגנה להרחיק מגנים. אדון האופל מכריז ששססוף כל ססוף חזר לגופו הפיזי, לאחר ששנדד כרוח במששך ששנים; אומר ששהששיג כוח גדול יותר, אפילו אתה לא יכול לעצור אותו כעת. מציע ששתערכו דו-קרב. אתה מטיל לחשש מגן, אדון אופל צוחק עליך, אומר ששהוא לא אוכל-חיים. מטיל קללה הורגת עליך, אתה חוססס, צופים רואים את אדון האופל מתפוצץ -"

"מטיל קללה הורגת?" הארי לחשש בחוסר אמון. "עליי? ששוב? פעם ששנייה? אישש לא יאמין ששאדון אופל יכול להיות כל כך טיפשש -"

"אתה ואני ששני אנששים יחידים במדינה ששיששימו לב, לחשש הנחש. "ססמוך עליי בזה, ילד."

"מה אם ישש ששליששי, יום אחד?"

הנחש נע במחשבה. "אפששר לכתוב תססריט אחר למחזה, אם אתה רוצה. מה ששלא יהיה התרחישש, צריך להששאיר אפשרות ששאדון אופל יששוב יום אחד - אומה צריכה לחששוב שהיא עדיין תלויה בכך שתגן עליה."

הארי הביט אל הבורות האדומים המהבהבים שהיו עיני הנחש.

"ובכן?" לחששה הדמות המתנודדת.

המחשבה הברורה הייתה שלשתף פעולה עם המזימות של המורה להתגוננות פעם נוספת, לטוות שקר מסובך יותר כדי להסתיר את הטעות הראשונה, וליצור חולשה קטלנית נוספת אם מישהו אי פעם יגלה את האמת, יהיה בדיוק אותו סוג של טיפשות כמו שאדון האופל לכאורה יטיל עליו את הקללה ההורגת שוב. אפילו לא היה צורך בצד ההפלפאפי שלו ששייך זאת, הארי חשב על כך בקול המנטלי שלו עצמו.

אבל הייתה גם השאלה, האם מוסר ההשכל הנכון ללמוד מהחוויה הקודמת הוא תמיד לומר לא למורה להתגוננות, או...

"אחששוב על זה, לחשש הארי. לא אענה מיד, הפעם, אמנה ססכנות ויתרונות קודם -"

"מובן, לחשש הנחש. אבל זכור זאת, ילד, אירועים אחרים יתקדמו בלעדיך. היסטוסס תמיד קל, לעיתים רחוקות מועיל."

הילד יצא מהחדר הפרטי אל המרפאה עצמה, מעביר אצבעות בשערו השחור המבולגן בעצבנות בעודו חולף על פני המיטות הלבנות, המאוכלסות והריקות.

זמן קצר לאחר מכן, הילד יצא ממרפאת הוגוורטס לגמרי, חולף על פני מדאם פומפרי ומהנהן לעברה הנהון בהיסח הדעת.

הילד יצא למסדרון, ואז פנה למסדרון גדול יותר, ואז עצר ונשען כנגד הקיר.

העניין הוא...

...שהוא באמת לא רוצה להיות תקוע בהוגוורטס לשש השנים הבאות; וכשאתה חושב על זה...

...התקרית עם להציל את בלטריקס מאזקבאן לא גבתה עלויות רק מהארי. אנשים אחרים ידאגו, ויחיו בפחד מפני שובו של אדון האופל, ישקיעו משאבים לא ידועים כדי לנקוט באמצעי זהירות לא ידועים. הארי יכול לדרוש שהם יכתבו תסריט בצורה כזו כך שייראה לא סביר שאדון האופל ישוב פעם שלישית. ואז אנשים יירגעו והכל ייגמר.

אלא אם, כמובן, יש שם בחוץ אדון אופל לחשוש ממנו. כן הייתה נבואה.

הילד שנשען כנגד הקיר פלט אנחה קלה, והחל ללכת שוב.

הארי כמעט שכח, אבל הוא כן זכר להראות לפרופסור קווירל את חפיסת הקלפים שקיבל בראשון בערב מ-'סנטה קלאוס', שבה מלך הלבבות היה לכאורה מפתח מעבר שייקח אותו למכון למכשפות של סוילם באמריקה. אם כי כמובן הארי לא אמר לפרופסור קווירל מי שלח לו את הקלף, או מה הוא אמר לעשות, לפני ששאל את פרופסור קווירל האם ישנה דרך כלשהי לברר לאן מפתח מעבר אמור לשלוח אותו.

המורה להתגוננות חזר לצורה האנושית שלו ובחן את מלך הלבבות, נוקש עליו כמה פעמים בשרביטו.

ועל פי פרופסור קווירל...

...מפתח המעבר ישלח את המשתמש למקום כלשהו בלונדון, אבל הוא לא הצליח לדייק יותר מכך.

הארי הראה לפרופסור קווירל את הפתק שצורף לחבילת הקלפים, ולא אמר דבר על הפתקים הקודמים.

פרופסור קווירל העיף בו מבט, צחק צחוק יבש, והעיר שאם קראת את הפתק בקפידה, היית שם לב שהוא לא אמר במפורש שמפתח המעבר ייקח אותו למכון למכשפות של סוילם.

צריך ללמוד לשים לב לרמיזות מהסוג הזה, אמר פרופסור קווירל, אם אתה רוצה להיות קוסם רב עוצמה כשתהיה גדול; או אם אתה רוצה להיות גדול, כך או אחרת.

הילד נאנח שוב בשצעד לשיעור.

הוא החל לתהות האם כל בתי הספר האחרים לקוסמים היו ככה, או שמא רק להוגוורטס יש את הבעיה הזו.